

«Százhúrú hegedű»: ha az ember képszerűen maga elé gondolja, el kell borzadnia. Hogyan festhet az a szegény hegedű négy helyett száz húrral? De ez az elképzelt borzalom semmi ahhoz képest, amit az embernek egy-két verszet elolvasása után éreznie kell. Csak el kell gondolni, hogy minden Istentől elrugaszkodott rigmusfaragó a száz húr egyikévé válhatott, ha — lefizette a megállapított taksát. Ez a taksa természetesen honorárium a kitűnő antológia szerkesztője számára, de az ismeretlen tehetségeket felelő, vállalkozókedvű kiadó sem jár éppen rosszul. A száz költő mindegyike legalább öt példányt vásárol a maga, a rokonsága és a «tisztelő» számára. Ez ötszáz könyv, darabonkint két pengőért. A szedés és a nyomás pedig jóval kevesebbe kerül 1000 pengőnél. És még mondja valaki, hogy Magyarországon rossz üzlet a vers...

AZ ÚJ FOLYÓIRATOK EGÉSZ SOROZATA MEGINT CSAK AZT mutatja, hogy izig-vérig «lapalapító nemzet» vagyunk. A «Válasz»-t, a Németh László—Tamási Áron—Szabó Lőrinc—Illyés Gyula fonala köré kristályosuló harmincas írócsoport lapját az előkelő és tiszta szellemű Sárközi György szerkeszti néhány hónapja. Ortutay Gyula hungarológiai folyóiratának «Magyarságtudomány» az eléggé erőszakolt címe. Kerényi Károly és Németh László, a tudós és az író szövetkezéséből «Sziget» címmel indul egy rossz szóval újhumanistának nevezhető félévi folyóirat. A Magyarországon betiltott kolozsvári «Korunk»-nak a «serdülő» magyar közönség számára átdolgozott kiadása «Gondolat» címen jelenik meg havonkint. Más a szerkesztője és mások is az írói, mint a «Korunk»-nak, de ezt az ember csak akkor veszi észre, ha a neveket tüzetesen összehasonlítja. Az úgynevezett dialektikus marxizmus úglátszik nagyon egy kaptafára húzza az emberek gondolatmenetét. Ugyanez a garnitúra a szerencsétlenül és unalmasan megválasztott «Vi ágirodalmi Szemle» elnevezéssel még egy lapot megjelentet. Honnan a pénz, honnan? Néhány egészen fiatal író a «Keresztmetszet»-ben kísérel meg «tisztá» irodalmat írni. Akinek a lapját kifejejtettük a felsorolásból, ne vegye sértésnek vagy mellőzésnek, mert e folyóiratokról érdemben majd legközelebb szólnunk. Most csak ki kell mondani azt, ami az ember torkát a sok lap elolvasás aután összeszorítja s nem tudja, sirjon-e vagy nevensen: jóformán minden cikkben, minden oldalon, minden mondatban a népről, a népről, a népről van szó s e rengeteg és lázas alapítás között nem akad ember és nem akad pénz olyan lapra, amit nem a népről, hanem a népnek irnak.

LELKEM ARANYFÖLDJÉT...

Lelkem aranyföldjét
Gyémánt eke szántja,
Rózsafa borona
Gyönggyel borondlja.

Hej, micsoda nyár lesz,
Szerelemkalászos,
Csóknap sugarától
Örömdéliabós.

Arató leszek én,
Te a marokszedőm,
Ölelést aratunk
A boldogságmezőn.

Szerelmekévéből
Rakunk toronykazlat,
Ha megáld az Isten
Gazdag leszek, gazdag!